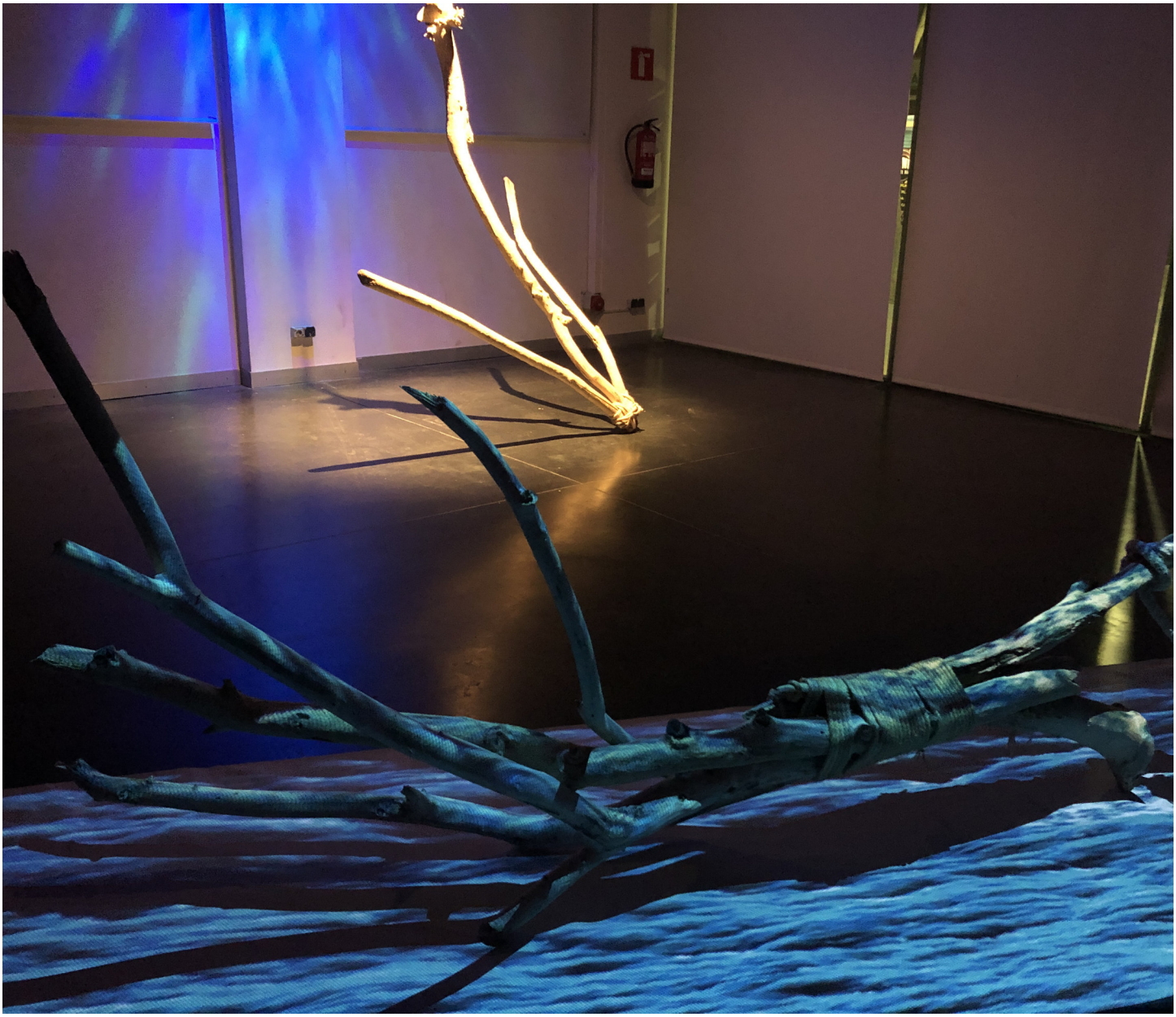
Exposició / Sala Fortuny
Cicle d'Hivern d'Art Contemporani

Troballes

Jordi Plana

artista visual artist

16 anys de CULTURA
Centre de Lectura de Reus
C./ Major, 15, 43201 Reus

INAUGURACIÓ
7 de febrer de 2020 a les 20h

DATES
Del 8 al 29 de febrer de 2020

HORARI
Dilluns a dissabte 17.00 a 21.00

Troballes

Les obres de Jordi Plana es construeixen lentament, encaixant elements. Cada peça s'executa pacientment, amb múltiples proves prèvies, amb infinitat d'assajos que inicialment semblen abocats a l'error. Sobtadament, dos elements que quan estaven aïllats no tenien vida, es troben en les mans de l'artista i sembla com si haguessin fet una llarga trajectòria junts. Des d'aquell moment la separació sembla del tot impossible. La juxtaposició, l'addició, la suma, a vegades la mutilació, l'eliminació, l'esporga, l'ocultació, són components que permeten articular un lèxic i una gramàtica sorprenents, un llenguatge que ens parla del silenci, dels objectes trobats casualment, del que la marea deixa quan es retira cada tarda.

És un estil creatiu que em recorda al Quinn de Paul Auster, en *Trilogia de Nova York*: "Quinn estava acostumat a vagarejar. Les seves excursions per la ciutat li havien ensenyat a entendre les connexions entre l'interior i l'exterior. Fent servir el desplaçament sense rumb com a tècnica d'inversió, els dies més aconseguits arribava a fer entrar l'exterior a dins i, d'aquesta manera, usurpava la sobirania de la interioritat". En l'exterior un espai estrany, un món del que només coneixem fragments que ens permeten imaginar –tan sols parcialment– com és la realitat. La desolació té a vegades un punt de *tabula rasa* que ens ajuda a començar de nou. Un lloc comú on els records del que vam ser, preservats en l'interior d'una urna, arrossegats i ocults en àmfores, ens serveixen per interpretar què hi ha allà fora. I també, què hi ha aquí dins. Fragilitat aparent dels objectes recollits a la platja que contrasta amb la solidesa de les cordes que lliguen els elements i formen l'àncora i la barca, metàfora de la contradicció que suposa quedar-se però també el desig de marxar. Fugir, anar-se'n, dur només les coses essencials, les coses importants. Records de la infantesa, homenatge al pare, barca varada que associem immediatament amb les barques dels migrants, amb el cos a la sorra del nen sirià mort a la platja de Turquia.

Desordre del moment, del dia a dia. Un cert caos que l'artista intenta ordenar, elements que l'atzar ens ha portat a les mans, ens ha deixat davant i que apareixen a la sala simulant una mena de naufragi provocat, no per la natura sinó per nosaltres mateixos. L'estètica del naufragi permanent en què actualment vivim, la societat líquida de què tant hem parlat, i l'àncora que com un pèndul ens recorda que poques coses són permanents, ni tan sols les que ens mantenien fermament lligats a terra. Una barca que només ha tocat el mar en el nostre record.

El contrapunt el remarca l'urna que amb Mol·lusc, branques singulars i una llum tènue recrea la mítica Medusa que segons la mitologia grega era un terrible monstre ctònic que convertia la gent en pedra mirant-los fixament. La representació de la Medusa en el mosaic del Museu Arqueològic Nacional de Tarragona, que Jordi Plana coneix bé, ens mira des del passat, i ens fa qüestionar el que hem fet fins ara, però el passat ens condiciona i, com la Medusa de Munch, no ens deixa veure el futur amb claredat.

Un espai suggerent, on la llum té un gran protagonisme, i la seva absència també. Petits escenaris amb moltes històries que se sumen i on alguna vegada va passar alguna cosa, no sabem exactament què, possiblement un naufragi o potser algú va plantar una llavor i ara, sense que ningú ho sàpiga, ha començat a créixer lentament, fent arrels. Al cap i a la fi, de la sang del coll tallat de la Medusa, en caure a terra va sorgir el cavall alat Pegàs, el monstre Amfisbena i el gegant Crisaor.

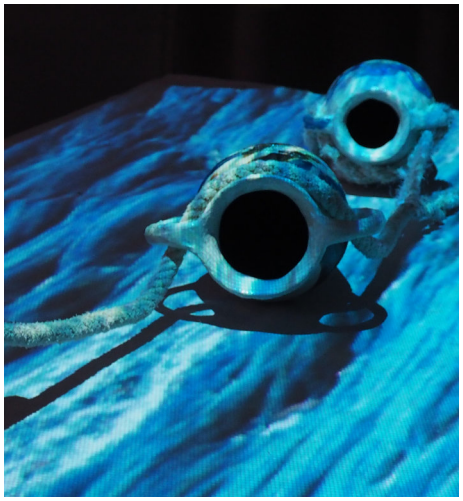
Màrius Domingo, crític d'art

Jordi Plana

jordiplanaescultura.wordpress.com

Amb més de 25 anys d'experiència, he participat com a escultor en nombroses exposicions individuals i col·lectives. He desenvolupat el meu treball tant a Catalunya com a l'estranger; el meu treball més recent ha estat al centre National Sculpture Factory (Cork. Irlanda) https://vimeo.com/221065608

Les meves darreres obres s'emmarquen en el Landart i en el treball de materials reciclats provinents de la natura. Compagino l'escultura amb la docència a la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona així com a l'Escola superior d'arts plàstiques i disseny de Catalunya (ESDAP), campus Llotja.

***Àmfores**: refractari 1250º, òxids colorants, mapping*

***Medusa**: mol·luscs, ceps, tronc del Delta de l'Ebre, LEDs*

***Àncora**: troncs trobats al Delta de l'Ebre, corda*

Troballes neix a partir de tres escultures, Barca/Medusa/Àncora, creades per mi.

Aquest viatge comença amb un record íntim de la meva infantesa: una barca partint de la platja d'Altafulla, fent un homenatge al meu pare. La Barca ens remet a l'inici de l'aventura, a la recerca de nous horitzons, interiors o exteriors.

Les escultures s'han construït a partir de materials trobats i reciclats autòctons recollits a la zona del Delta de l'Ebre, comarques de l'Alt Camp i altres contrades. És un clar tribut a la terra que tinc present. L'exposició és una mostra introspectiva dedicada íntegrament a la mar, que es presenta com a centre, principi i fi d'un viatge metafòric i vital, i amb un discurs transversal i personal.

La curiositat em porta a descobrir el llegat de la capital de la Hispània Citerior i, a través de l'arqueologia, prenc consciència d'aquest passat ancestral. La segona obra està inspirada en la Medusa del mite de Perseu. La Gorgona formava part de l'emblema central d'un dels millors mosaics procedents d'una domus de la ciutat de Tàrraco i traslladada al Museu Arqueològic, l'any 1857. La Medusa i el mirall representen el punt crític del viatge, la confrontació amb les dificultats i amb la mirada petrificant del monstre, que és, en última instància, la trobada amb un mateix. Aquesta reinterpretació del mite ha donat lloc a una mirada més amable, no destructiva, però sí analítica i que converteix l'ull i el mirall en espais d'autocrítica realista.

La darrera obra, l'Àncora, simbolitza el punt de repòs al final del viatge, un lloc de pau interior i de calma. No és però, el destí, el Port, sinó una parada en un trajecte que no acaba mai.

La utilització dels diferents efectes visuals i sonors, creats específicament per a la mostra, transformen l'espai inicial. És una manera diferent de veure l'escultura i permet un diàleg amb l'espectador, que esperem no quedi indiferent.

Fitxa artística

Crític d'art	Màrius Domingo
Ceramista	Sandra Ovejas (ART CERÀMIC)
Mapping	Ricardo Cançado (VJ Eletroiman)
Comissària	Aida Marín

Agraïments

Magda Guillem, Gerard Gil, Josep Cerdà, Cèlia Llauradó, Felip Vidal, Josep Vilanova i L´Estruch.

CENTRE DE LECTURA
REUS 1859

Ajuntament de Sabadell

L'ESTRUCH
FÀBRICA DE CREACIÓ DE LES ARTS EN VIU